

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/24/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116011280
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7116011280.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovovej a JUDr. Daniely Mitterpákovovej v trestnej veci proti obžalovanej F. X. pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. d/, písm. f/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 1T/31/2016 zo dňa 11. 10. 2018 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 23. septembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanej F. X., nar. XX. 3. XXXX v A.,
trvale bytom H. XX, okres
A. - okolie

u k l a d á

podľa § 179 ods. 3 , § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák. s použitím 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere

4 (štyroch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 1T/31/2016 zo dňa 11. 10. 2018 uznal obžalovanú F. X. vinnou zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. d/, písm. f/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v Košiciach, v byte na ulici P. č. XX, od marca roku 2014 do približne polovice októbra roku 2015, najprv s jej súhlasom a potom za použitia psychického nátlaku - vyhrážkami zneužívajúc jej odkázanosť nútila svoju dcéru Q. P., narodenú XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX, A. - H., ktorá jej bola zverená do starostlivosti súdom a ktorá s ňou bývala v spoločnej domácnosti, aby vykonávala prostitúciu s mužmi, ktorých zabezpečovala hlavne ona, peniaze 45 alebo 50 Eur za pohlavný styk, ktoré jej dcére títo muži

platili musela dcéra odovzdať jej, pričom za uvedené obdobie takto mala mal. Q. P. za každý jeden mesiac minimálne 20 klientov.

Súd jej za to uložil podľa § 179 ods. 3, § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne a podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ju zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že je toho názoru, že napádaný rozsudok je v časti výroku o jej vine nesprávny, nakoľko vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jej vina, čím je rozsudok v tejto časti nezákonný a aj v časti výroku o treste tým stráca svoj podklad. Zároveň súd prvého stupňa nesprávne právne vyhodnotil závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Svoju dcéru nikdy k prostitúcii s mužmi nenútila, nevyvíjala na ňu žiaden psychický nátlak, ani z jej prostitúcie nekoristila. Skutková veta ostala po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní nepreukázaná tak vo vzťahu k základnej skutkovej podstate, ako aj vo vzťahu ku kvalifikačným znakom. Na základe vykonaného dokazovania nemožno bez pochybností ustáliť, že by sa žalovaného skutku dopustila, nebolo preukázané ani to, že mala vedomosť o dcériných aktivitách, ani o počte klientov, ani o výške odmeny a ani o čase (období), v ktorom ml. Q. mala sexuálne služby poskytovať. Žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by sa s ňou osobne stretol na údajnom mieste poskytovania sexuálnych služieb, že by s ňou komunikoval, že by Q. k prostitúcii nútila, preberala finančné prostriedky alebo inak participovala na jej aktivitách. Svedkovia nepotvrdili ani to, že by s ňou komunikovali telefonicky alebo prostredníctvom sociálnych sietí, či chatov za účelom poskytovania sexuálnych služieb. Všetci svedkovia v priebehu už prípravného konania vypovedali, že disponovali touto informáciou len od poškodenej a nie priamo. Z uvedeného dôvodu je možné ustáliť, že jediným dôkazom svedčiacim o jej vine je preto výlučne výpoveď poškodenej, čo v žiadnom prípade pre ustálenie viny v tak závažnom prípade nemôže postačovať. Údajnú prostitúciu Q. a jej údajné nátlakové správanie a vykorisťovanie nepotvrdil v tom čase ani priateľ poškodenej X. V., hoci s ich vzťahom nesúhlasila. Z jeho výpovede vyplynulo, že mu dcéru neponúkala za peniaze a nepotvrdil ani to, že by sa mu poškodená zdôverila s tým, že ju núti vykonávať prostitúciu. X. V. sa s poškodenou zoznámil na sociálnej sieti a na tejto s ňou aj komunikoval, čo potvrdzuje skutočnosť, že poškodená mala prístup k internetu, osobne komunikovala na sociálnych sieťach a týmto spôsobom aj nadväzovala osobné kontakty, o čom ona nemala vedomosť. Okrem výpovede poškodenej Q. žiaden iný dôkaz svedčiaci o tom, že vedela o prostitúcii svojej dcéry, že by ju do tohto „remesla" uviedla, resp. že by jej zabezpečovala klientov a že jej boli odovzdávané finančné prostriedky za sexuálne služby nebol v konaní vykonaný. Žiaden iný dôkaz svedčiaci o tom, že nútila, či už psychicky alebo vyhrážkami poškodenú Q. k prostitúcii nebol v konaní vykonaný.

Poukázala na závery vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré nasvedčujú len tomu, že poškodená prostitúciu vykonávala, avšak vo svojej réžii a sexuálne skúsenosti mala už dávno predtým, ako prišla bývať k nej. Toto tvrdenie bolo možné ešte viac podporiť a preukázať doložením svedka - otca poškodenej a navrhovaného svedka F. A., ktorí by túto skutočnosť potvrdili. Je toho názoru, že pokiaľ Q. mala sexuálne skúsenosti už skôr, mohlo dôjsť aj k poskytovaniu sexuálnych služieb z jej strany podstatne skôr, ako prišla bývať k nej a tým by bol vylúčený znak „zlákania" na prostitúciu. Tieto návrhy prednesené obhajcom na hlavnom pojednávaní dňa 11.10.2018 však senát zamietol, čo má za následok podľa jej názoru nesprávnosť a nepreskúmateľnosť napádaného rozsudku. Stále je toho názoru, že je potrebné dokazovanie v tomto rozsahu vykonať a preto navrhla, aby boli títo svedkovia doložení pred odvolacím súdom.

Taktiež poukázala na to, že skutková veta obsahuje obdobie, v ktorom mala Q. nútiť k prostitúcii - 03/2014 do 10/2015, pričom toto obdobie sa tiež premietlo do kvalifikačného znaku závažnejší spôsob konania (po dlhší čas). Ustálenie tohto obdobia však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom senát si tento záver osvojil len na základe výpovede poškodenej, čo nemožno považovať za zákonný postup. Nie je zrejmé, na základe čoho súd prvého stupňa vyhodnotil jej výpoveď za nelogickú, až priam hraničiacu s absurditou a výpoveď Slávy vyhodnotil za vierohodnú a presvedčivú. Bližšie vysvetlenie v odôvodnení napádaného rozsudku absentuje. Vo vzťahu k samotnému odôvodneniu je toho názoru, že súd prvého stupňa vzal do úvahy len časti výpovedi svedkov svedčiace v jej neprospech, avšak opomenul uviesť, že všetci mali len sprostredkované informácie od poškodenej. Tiež namieta závery znaleckého posudku svedčiace o jej tendencii skresľovať skutočnosti. Vzhľadom k tomu, že nemá finančné prostriedky na obstaranie nového znaleckého posudku, navrhla prostredníctvom obhajcu na hlavnom pojednávaní

konajúcom sa dňa 11.10.2018 o zabezpečenie nového posudku, čomu však súd nevyhovel. Tak jej, ako aj poškodenej znalecké skúmanie zabezpečoval jeden znalec, pričom tento pri jej skúmaní už mohol byť ovplyvnený závermi zo skúmania poškodenej. Takýto postup nepovažuje za správny. Navyše závery o tom, či skutok bol spáchaný nemožno urobiť len na podklade výpovede poškodenej a znaleckého posudku svedčiaceho v jej neprospech.

Aj v prípade, ak by bolo možné pripustiť, že sa dopustila skutku, ktorý sa jej kladie za vinu, čo odmieta, je toho názoru, že skutok uvedený vo výroku napádaného rozsudku je nesprávne právne kvalifikovaný. Zo skutkovej vety, ako aj z výpovede poškodenej vyplýva, že poškodená sama mala záujem o vykonávanie prostitúcie a mala aj sexuálne skúsenosti skôr, ako prišla bývať k nej-svojej matke. Tým je úplne vylúčený znak „zlákania“, ktorý je nevyhnutný pre kvalifikáciu skutku ako obchodovanie s ľuďmi. Ak by pripustila, že je vinná zo skutku, ktorý sa jej kladie za vinu, uvedený skutok by bolo možné skôr subsumovať pod ustanovenia § 367 Trestného zákona a teda pod trestný čin kupliarstva.

Pohnutím na vykonávanie prostitúcie sa rozumie úspešné uplatnenie páchatelovho vplyvu na inú osobu, aby vykonávala prostitúciu. Možno sem zahrnúť aj miernejší stupeň nátlaku, využitie tiesne a podobne (BURDA, E., ČENTÉŠ, J., KOLESÁR, J., ZÁHORA, J. a kol. Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. Vydanie. Praha : C.H. Beck, 2010. ISBN 978-80-7400-324-0. str. 1256). Kvalifikovaná skutková podstata predpokladá v ods. 2 aj kvalifikačný znak „závažnejší spôsob konania“ a v ods. 3 aj kvalifikačný znak „chránená osoba“, čo vo svojej podstate môže pokrývať celý údajný skutok uvedený v obžalobe. Žalovanému skutku teda podstatne viac svedčí kvalifikácia s poukazom na ustanovenie § 367 Trestného zákona z dôvodu neexistencie znaku „zlákania“ ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty zločinu obchodovania s ľuďmi. Na pojednávaní konajúcom dňa 11.10.2018 namietala právnu kvalifikáciu, pričom s týmto jej návrhom sa súd nijako nevysporiadal a v odôvodnení o tom absentuje akákoľvek zmienka, čo má podľa jej názoru za následok nepreskúmateľnosť napádaného rozsudku.

Záverom poukázala na to, že súd pri ukladaní trestu postupoval striktne formálne bez toho, aby zväžil aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. V tomto prípade sa na ňu hľadí, ako keby nikdy nebola odsúdená, vedie riadny život a nedopúšťa sa protiprávnych konaní. Stará sa o maloletého syna a súdom uložený trest možno považovať za drakonický a to aj vzhľadom na to, že poškodená vykonávala prostitúciu dobrovoľne a až následne malo dôjsť k údajnému psychickému nátlaku, čo odmieta.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa domnieva, že jediným dôkazom svedčiacim o jej vine je výlučne výpoveď poškodenej, pričom na podklade jediného priameho dôkazu by nemalo dôjsť k vyneseniu odsudzujúceho rozsudku, naviac pri súčasnej právnej kvalifikácii, kde hrozí vysoká trestná sadzba. Preto navrhla, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd sám rozhodol tak, že ju s poukazom na ustanovenie § 285 písm. a/ a písm. c/ Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby v intenciách zásady in dubio pro reo.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovanej vyjadril v tom smere, že rozsudok okresného súdu považuje za zákonný a dôvodný, pričom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Uviedol, že obžalovaná sa dopustila skutku tak, ako je to uvedené v skutkovej vete, čím naplnila skutkovú podstatu zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. d/, f/, Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a na § 139 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. Obžalovanej bol uložený trest na spodnej hranici trestnej sadzby, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a považuje ho za zákonný a dostačujúci.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a vo vzťahu k výroku o vine tak dospel ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu vo vzťahu k výroku o vine a keďže sa s týmito závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

V tejto súvislosti krajský súd zároveň poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak len v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu o vine obžalovaného.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že skutočnosti uvádzané poškodenou boli potvrdené a preukázané výpoveďami svedkov P. E., Ing. K. Z. a svedkyne Z. F. ktorým sa poškodená zhodne zdôverila o svojej situácii, o tom, že všetky stretnutia boli v réžii obžalovanej a to od počiatkovej fázy, t. j. od skontaktovania sa až po odovzdanie finančnej čiastky, ktorú poškodená odovzdávala matke vo vedľajšej miestnosti. Svedkovia zároveň potvrdili výpoveď poškodenej v tom smere, že spočiatku činnosť spočívajúcu v poskytovaní sexuálnych služieb vykonávala dobrovoľne, avšak následne s tým chcela skončiť, čo však neurobila z obavy, lebo nevedela čo s ňou bude, pretože matka ju následne nútila túto činnosť vykonávať aj proti jej vôli.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že poškodená maloletá Q. P. v čase spáchania skutku mala 14 až 16 rokov, čo pri takejto vekovej hranici dieťaťa znamená absolútnu závislosť od svojej matky, ktorej bola rozhodnutím súdu zverená do starostlivosti a s ktorou bývala v spoločnej domácnosti.

Z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní, v ktorej popísala aj spôsob akým sa k poskytovaniu sexuálnych služieb, spočiatku dobrovoľne, prostredníctvom obžalovanej dostala, možno podľa názoru krajského súdu bezpochyby vyvodiť pojmový znak trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2 Tr. zák. spočívajúci v zlákaní, pod ktorým možno rozumieť akýkoľvek spôsob, ktorým páchatel získa osobu na účel uvedený v skutkovej podstate tohto zločinu, v danom prípade v zlákaní na detskú prostitúciu.

Ako to okresný súd správne uviedol, tvrdenie obžalovanej, resp. jej obhajoba, že o poskytovaní sexuálnych služieb nemala vedomosť, resp. že ju k prostitúcii nikdy nenútila, bola jednoznačne a nespochybniteľne vyvrátená vykonaným dokazovaním a ako taká je výslovne účelová, s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. V tejto súvislosti krajský súd dodáva, že je nepochybné, že ku skutku dochádzalo výlučne v byte na ulici P. č. 10 v Košiciach, kde poškodená maloletá s matkou žila na základe rozhodnutia súdu o zverení do jej starostlivosti v spoločnej domácnosti a že dôvodom zdôverenia sa učiteľke - svedkyňi Z. F. bol jej strach z obžalovanej ísť domov po odmietnutí naďalej pokračovať v poskytovaní sexuálnych služieb.

Pokiaľ ide o namietanú právnu kvalifikáciu konania obžalovanej, ktoré podľa názoru obhajoby napĺňa pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 v jej kvalifikovanom znení podľa ods. 2 a 3 Tr. zák. považuje krajský súd za potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

Zákonná úprava postihu trestnej činnosti obchodovania s ľuďmi nadväzuje aj na predošlú úpravu obsiahnutú v zákone č. 403/2004 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 140/1961 Zb. (starý Trestný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorým sa zabezpečila transpozícia rámcového rozhodnutia Rady Európy z 19. júla 2002 o boji proti obchodovaniu s ľuďmi a vykonávanie Protokolu. Právna úprava trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. vychádza aj z Dohovoru Rady Európy o boji proti obchodovaniu s ľuďmi prijatému 16. mája 2005 vo Varšave, podpísaného v mene Slovenskej republiky 19. mája 2006.

V tejto súvislosti je ďalej potrebné poukázať na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 211/36/EÚ z 5. apríla 2011 o prevencii obchodovania s ľuďmi a boji proti nemu a ochrane obetí obchodovania, ktorá bola implementovaná do Trestného zákona zákonom č. 204/2013 Z. z. s účinnosťou od 4. júla 2013 a ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/629/SVV.

Článok 1 citovanej smernice uvádza predmet jej úpravy, ktorým je okrem iného stanovenie minimálnych pravidiel týkajúcich sa vymedzenia trestných činov a trestov v oblasti obchodovania s ľuďmi.

Článok 2 citovanej smernice upravuje trestné činy súvisiace s obchodovaním s ľuďmi.

V odseku 1 tohto článku ukladá členským štátom prijať potrebné opatrenia, ktorými sa zabezpečí, aby sa za trestné činy (súvisiace s obchodovaním s ľuďmi) považovali tieto úmyselné skutky : zlákanie, preprava, presun, ukryvanie alebo prevzatie osôb, vrátane výmeny alebo odovzdania kontroly nad týmito osobami na účely vykorisťovania, a to prostredníctvom hrozby alebo použitia násillia alebo iných foriem donucovania, únosu, podvodu, klamstva, zneužitia moci alebo zraniteľného postavenia, alebo odovzdávania či prijímania platieb alebo výhod na dosiahnutie súhlasu osoby majúcej kontrolu nad inou osobou.

Podľa článku 2 ods. 2 osoba sa nachádza v zraniteľnom postavení, keď nemá inú reálnu alebo prijateľnú možnosť, než sa podvoliť súvisiacemu zneužitiu.

Podľa článku 2 ods. 3 vykorisťovanie zahŕňa prinajmenšom zneužívanie iných osôb na prostitúciu alebo iné formy sexuálneho vykorisťovania nútenú prácu alebo služby, vrátane žobrania, otroctvo alebo praktiky podobné otroctvu, nevoľníctvo, alebo zneužívanie na trestnú činnosť, alebo odoberanie orgánov.

Podľa článku 2 ods. 4 súhlas obete obchodovania s ľuďmi s vykorisťovaním, či už zamýšľaný alebo skutočný je nepodstatný, ak bol použitý ktorýkoľvek zo spôsobov uvedených v odseku 1.

Podľa článku 2 ods. 5 ak sa konanie uvedené v odseku 1 týka dieťaťa, považuje sa za trestný čin obchodovania s ľuďmi aj vtedy, ak nebol použitý žiadny zo spôsobov uvedených v odseku 1.

Podľa článku 2 ods. 6 na účely tejto smernice znamená dieťa osobu mladšiu ako 18 rokov.

Podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. kto s použitím podvodného konania, lsti, obmedzovania osobnej slobody, únosu, násillia, hrozby násillia, hrozby inej ťažkej ujmy alebo iných foriem donucovania, prijatia alebo poskytnutia peňažného plnenia, či iných výhod na dosiahnutie súhlasu osoby, na ktorú je iná osoba odkázaná, alebo zneužitia svojho postavenia alebo zneužitia bezbrannosti alebo inak zraniteľného postavenia zláka, prepraví, prechováva, odovzdá alebo prevezme iného, hoci aj s jeho súhlasom, na účel jeho prostitúcie alebo inej formy sexuálneho vykorisťovania, vrátane pornografie, nútenej práce, či nútenej služby, vrátane žobrania, otroctva alebo praktík podobných otroctvu, nevoľníctva, núteného sobáša, zneužívania na páchanie trestnej činnosti, odoberania orgánov, tkanív, či bunky alebo iných foriem vykorisťovania, potrestá sa odňatím slobody na 4 roky až 10 rokov.

Podľa § 179 ods. 2 Tr. zák. rovnako ako v odseku 1 sa potrestá kto zláka, prepraví, prechováva, odovzdá alebo prevezme dieťa, hoci aj s jeho súhlasom, na účel detskej prostitúcie alebo inej formy sexuálneho vykorisťovania, vrátane detskej pornografie, nútenej práce, či nútenej služby, vrátane žobrania, otroctva alebo praktík podobných otroctvu, nevoľníctva, núteného sobáša, zneužívania na páchanie trestnej činnosti, nezákonnej adopcie, odoberania orgánov, tkanív, či bunky alebo iných foriem vykorisťovania.

Citované ustanovenie § 179 ods. 2 Tr. zák. je samostatnou základnou skutkovou podstatou a postihuje osoby, ktoré zlákejú, prepraví, prechovávejú, odovzdajú alebo prevezmú osobu mladšiu ako 18 rokov na uvedený účel. Objektívna stránka, ako aj účel obchodovania páchatel'a s osobou mladšou ako 18 rokov sú spoločnými znakmi s trestným činom podľa odseku 1 tohto ustanovenia. Rozdiel spočíva v tom, že na trestnosť páchatel'a podľa odseku 2 sa nevyžaduje, aby k objektívnej stránke pristúpil aj spôsob spáchania činu. Nie je teda nutné, aby páchatel' použil proti tejto osobe násillie, či hrozbu násillia, alebo inak pôsobil na vôľu takejto osoby alebo využil iný spôsob na získanie osoby upravený v odseku 1. Zásadný rozdiel je v hmotnom predmete útoku, pretože tu môže byť predmetom len osoba mladšia ako 18 rokov. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Aj keď bola citovaná smernica zjavne implementovaná do Trestného zákona, považoval krajský súd za potrebné poukázať predovšetkým na článok 2 ods. 2 tejto smernice a na vymedzenie osoby v zraniteľnom postavení, keďže je zrejmé, že ide o podstatný pojmový znak zakladajúci konanie

obžalovanej aj v danom konkrétnom prípade ako konanie právne kvalifikované práve ako trestný čin obchodovania s ľuďmi. Subjektívna stránka konania obžalovanej bola jednoznačne naplnená preukázaním úmyslu obžalovanej zlákať poškodenú na vykonávanie prostitúcie s tým, že pre posúdenie správnej právnej kvalifikácie bolo v zmysle vyššie uvedeného potrebné určiť a ustáliť, či obžalovaná úmyselne zneužila postavenie poškodenej ako zraniteľnej osoby. Ani v tomto smere však niet žiadnej pochybnosti o tom, že poškodená bola osobou, ktorá sa nachádzala v zraniteľnom postavení, ktorá nemala žiadnu inú reálnu alebo prijateľnú možnosť, než sa podvoliť súvisiacemu zneužitiu (článok 2 ods. 2 Smernice), keďže v čase vykonávania detskej prostitúcie bola vo veku 14 až 16 rokov a teda vo veku dieťaťa, ktoré bolo stále absolútne závislé na svojich rodičoch, v danom prípade na svojej matke, ktorej bola zverená do starostlivosti rozhodnutím súdu. Ide teda o podstatnú skutočnosť, na ktorú nemá s poukazom na vyššie citované ustanovenia absolútne žiaden vplyv to, že poškodená maloletá vykonávala túto činnosť spočiatku dobrovoľne a ktorá odlišuje tento trestný čin a jeho pojmové znaky od trestného činu kupliarstva podľa § 367 Tr. zák. Navyše táto skutková podstata trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2 v nadväznosti na § 179 ods. 1 Tr. zák. pokrýva podstatné pojmové znaky tohto trestného činu už vo svojej základnej podobe (dieťa - zraniteľná osoba), oproti obhajobou navrhovanej kvalifikácii kupliarstva, kde jednotlivé pojmové znaky sú súčasťou kvalifikovaných skutkových podstát.

Vo vzťahu k výroku o treste sa krajský súd nestotožnil s vyhodnotením dokazovania zo strany okresného súdu a s uložením trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov a to z nasledovných dôvodov.

V prvom rade považuje krajský súd za potrebné uviesť, že výrok o treste v napadnutom rozsudku nie je v súlade s jeho odôvodnením. Zrejme nedopatrením uniklo pozornosti okresného súdu, že vo výroku o treste aplikoval ustanovenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a v nadväznosti na to aj ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., ktorých vyhodnotenie však v odôvodnení tohto výroku absentuje.

Pokiaľ ide o osobu obžalovanej z odpisu registra trestov mal krajský súd preukázané, že táto síce bola doposiaľ dvakrát súdne trestaná, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 6T/77/2008, právoplatným dňa 12. 2. 2009, v oboch prípadoch pre trestnú činnosť menšej spoločenskej nebezpečnosti, za ktoré jej bol uložený súhrnný trest vo výmere jedného roka s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, t. j. do 12. 8. 2010 s tým, že osvedčila sa dňa 1. 11. 2011 s fikciou neodsúdenia. Keďže na obžalovanú sa hľadí, akoby nebola odsúdená a od jej posledného odsúdenia uplynula pomerne dlhá doba, krajský súd (rovnako ako okresný súd) vo výroku o treste vyhodnotil túto skutočnosť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. Nezistiac žiadnu priťažujúcu okolnosť tak za aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. došlo k úprave základnej trestnej sadzby (7 až 12 rokov) znížením jej hornej hranice o jednu tretinu, teda na výmeru 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace.

Z vykonaného dokazovania je ďalej zrejmé, že obžalovaná má maloletého syna, t. č. vo veku 12 rokov, ktorý je žiakom 6. triedy základnej školy. Túto skutočnosť krajský súd vyhodnotil ako výnimočnú okolnosť na strane osoby obžalovanej a vzhľadom na skutočnosť, že sa na ňu hľadí, akoby nebola odsúdená dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov by bolo neprimerane prísne a že účel trestu v danom prípade možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. V prípade, že výkon uloženého trestu splní svoj účel, dôjde k náprave a prevýchove obžalovanej, obžalovaná si uvedomí závažnosť svojho konania v predmetnej trestnej veci, bude mať šancu, aj vzhľadom na svoj vek, vrátiť sa do riadneho života a podieľať sa na starostlivosti a výchove svojho ešte maloletého syna, ktorý bude ešte stále vo veku, v ktorom mu bude môcť byť ako matka aj napriek prechádzajúcemu zlyhaniu užitočná a nápomocná.

Preto krajský súd s aplikáciou ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanej trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby a to vo výmere 4 rokov nepodmienečne s tým, že za daných podmienok a okolností považuje takto uložený trest za zákonný, spravodlivý, spĺňajúci všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.